

Mùa Đông Tại Nữ Ước

Hướng Dương txđ

Mùa thu Nữ Ước đã trôi qua, những lá cây đã rụng hết, bầu trời không còn là một màu đỏ của những lá úa mà nay đã là một màu xám xịt với cảnh những cây trơ chụi. Hai bên đường thành phố Merrick không còn lá khô để mà dẫm lên nữa, không khí đã bắt đầu lạnh lẽo từ từ. Khi ra đường Hoàng đã phải mặc ba bốn lớp áo, anh chưa bao giờ thấy lạnh như thế trong đời mình. Một hôm vào đầu tháng 12, anh đang ngồi trong văn phòng thì có tiếng người reo lên:

- Nhìn kia, nhìn kia! Tuyết đã bắt đầu rơi!

Anh đứng lên, đi ra cửa sổ nhìn ra sân sau. Bầu trời xanh biếc như thể là mùa hạ, chỉ khác cái là những cây trơ trụi hiện ra trên nền trời với những cành cong queo đen xịt. Anh giương mắt ra nhìn mà chẳng thấy tuyết đâu cả. Anh nghĩ người vừa kêu lên câu nói kia đã tính gạt gẫm người nghe, đã làm một trò đùa, đã muốn được chú ý không chừng. Làm gì có tuyết rơi như trong phim xi nê mà anh đã được xem từ khi còn bé đâu? Nếu tuyết rơi thì anh phải thấy chứ! Mắt anh đâu có mù? Và anh cứ đứng đó, cố giương mắt lên mà nhìn vì anh thèm được nhìn tuyết rơi. Anh đã mong mỏi từ cả tuần nay được xem tuyết rơi. Báo chí đã loan báo mỗi ngày là sẽ có thể có tuyết, nhưng những nhà tiên đoán thời tiết là một đám nói láo ăn tiền, anh nghĩ thế. Nói mưa mà đâu thấy mưa, nói có tuyết rơi mà đâu thấy tuyết rơi? Thế rồi anh thấy quả nhiên có những gì giống như những sợi bông gòn bay bay theo gió. Không phải là những nhúm bông gòn dày đặc từ trên trời đổ xuống đất. Chỉ là ít sợi thưa thớt bay lơ lửng theo gió. Sao lại bảo đó là tuyết? Nhưng quả nhiên đó là tuyết đổ, vì chỉ chừng năm mười phút sau thì những sợi tơ càng ngày càng nhiều, và dần dần được thay thế bởi những cụm bông gòn trắng tinh từ trên cao đổ thẳng xuống đất, không còn bay lơ lửng trên không nữa. Mặt đất chẳng bao lâu được phủ một màu trắng xoá. Tuyết hôm ấy đổ không bao nhiêu, chỉ một hai phân. Nhưng tuyết đã đổ, và đối với Hoàng, mùa đông đã bắt đầu tại Nữ Ước.

Hoàng không thích mùa đông, nhất là mùa đông tại Nữ Ước vì nó lạnh quá mà anh thì không chịu được lạnh, anh mặc bao nhiêu lớp áo vẫn thấy lạnh, vẫn run lên cầm cập. Ngồi trong nhà có lò sưởi ấm thì không sao nhưng bước chân ra ngoài thì chết cứng. Tuy nhiên mùa đông tại Nữ Ước cũng là một kinh nghiệm cho anh. Ít ra anh cũng được thấm mùi lạnh và được coi tuyết rơi phủ trắng tất cả thiên nhiên, bước trên tuyết dày hai ba chục phân để cảm thấy như chân mình lún xuống, và hà hơi để thở ra khói, từng làn khói dài như thể mình đang hút thuốc. Ước gì anh có người yêu để đi sát bên em, để mừng tượng rằng hơi ấm từ thân em quấn vào mình làm cho mình bớt lạnh.

Tháng mười hai, gần đến ngày Noel và Tết Tây, những cửa hàng, đường phố đã giăng đèn hoa trông thật vui mắt. Càng gần đến ngày Giáng Sinh, không khí ngày hội càng náo nhiệt, lòng người càng thấy háo hức. Riêng Hoàng, trong lòng còn cảm thấy buồn vì nhớ nhà hơn. Tuy nhiên, anh có một kỷ niệm đẹp về mùa đông năm ấy, kỷ niệm đó đã

làm cho anh ấm lòng mỗi khi nghĩ đến thời gian anh ở Nữ Ước vì nó liên quan đến một người đàn bà mà anh đã gặp do tình cờ.

.....

Hoàng đã gặp Bình Chấn trong một buổi liên hoan mừng lễ Giáng Sinh năm đó tại Garden City một thành phố nhỏ ở Long Island, New York. Buổi liên hoan này do ba cộng đồng Việt Miên Lào ở vùng đó tổ chức, với mục đích nối nhịp cầu thân hữu giữa những người tị nạn thuộc ba dân tộc này. Bình Chấn mang hai giòng máu Lào và Việt nhưng em không nói được tiếng Việt trừ vài tiếng thông dụng như "Chào anh", "Cám ơn", và quan trọng nhất là "Em yêu anh". Vì anh không phát âm được tên em theo tiếng Lào nên anh gọi em là Bình Chấn, cái tên Việt mà anh thương anh đặt cho em. Tối hôm ấy, Bình Chấn mặc một áo dài Lào sặc sỡ, trông rất lộng lẫy. Em không đẹp nhưng trông em hấp dẫn vì đôi mắt lá dăm, nụ cười rất lạnh và bộ ngực đầy đặn.

Anh là dân tị nạn mới qua được hơn hai tháng, hãy còn chân ướt chân ráo, chưa quen với lối sống bên đây, nên chỉ ngồi một chỗ uống bia và hút thuốc. Mặc dù bữa đó có rất nhiều thức ăn, anh không thấy đói và không ăn gì cả, có thể vì anh còn nhớ nhà và còn buồn vì thấy mình cô đơn. Liêm, anh social worker, đưa anh đến đây để anh tập hội nhập vào cái xã hội mới. Liêm bỏ anh ở đó rồi đi đâu mà không nói cho anh hay. Nhìn bao nhiêu người cười cười nói nói, ăn hút nhẩy múa vui vẻ, anh thấy chóng mặt. Anh vốn dĩ là một con người không thích xã giao cho lắm, nên anh thấy anh đã đến không đúng chỗ, anh khác thường, không giống ai, và cảm giác ấy làm anh càng thêm khó chịu. Giá mà Liêm còn ở đó anh đã bảo Liêm chở anh về, nhưng anh ta đã đi rồi thành thử anh không biết làm gì hơn là ngồi trong một số uống bia và hút thuốc.

Anh uống chắc cũng đã ba hay bốn chai gì đó rồi, thì bỗng nhiên anh nghe Khánh Ly hát bài Saigon Niềm Nhớ Không Tên. Anh chưa bao giờ được nghe bài ấy, nhưng nghe Khánh Ly hát anh thấy sao nó buồn đến thế, hay có lẽ vì anh đang có tâm trạng của kẻ mới ly hương, anh hãy còn quá nhiều gắn bó với Saigon, và hơn nữa anh lại là con người giàu tình cảm, dễ bị giao động, dễ buồn dễ khóc. Do đó, anh ngồi hút thuốc uống bia, mà nước mắt anh cứ trào ra, những lời Khánh Ly hát cứ như mũi dao đâm vào con tim anh, anh cảm thấy đau đớn, không sao chịu đựng nổi. Anh ngồi khóc trong yên lặng và trong bóng tối nên anh nghĩ cũng chẳng sao, chẳng ai để ý, cho nên anh cứ để cho nước mắt tuôn ra, anh biết có như thế thì anh mới hết buồn, hết khổ. Khóc chán rồi thì cái đau đớn cũng trôi qua, vì mấy ai có thể chịu được khổ triền miên?

Nhưng anh đã lầm. Mặc dù anh ngồi trong một số xinh, trong bóng tối, nhưng em vẫn thấy, em thấy anh buồn từ lúc anh uống bia liên miên, anh hút thuốc liên miên và em đã chạnh lòng, em đã thấy em không chịu nổi, em không thể để anh ngồi yên đấy uống bia hút thuốc và chảy nước mắt. Lòng em sao xuyên, em không biết người thanh niên xa lạ ấy là ai, ai mà em chưa thấy bao giờ, vì em cũng quen biết nhiều người trong cộng đồng Việt Nam chứ đâu có phải là không? Vì vậy em đi tìm Liêm, em đi vòng vòng mãi mà không thấy, đầu óc em bị ám ảnh bởi hình ảnh của anh còn ngồi đó khóc. Nhưng không, sau khi Khánh Ly hát hết bài hát buồn tê tái ấy, thì lòng anh đã trở nên trống rỗng, bao nhiêu cái đau, cái buồn đã trôi theo giòng nước mắt hết rồi. Khi em quay lại chỗ anh ngồi thì em thấy anh đã không còn khóc nữa, em biết anh là người Việt, và có thể anh nói được tiếng Pháp nên em mạnh dạn lại gần anh, cúi xuống nói với anh một câu tiếng Pháp, giọng rất đậm "Pardon! Tu parles Français?" (Xin lỗi, anh nói được tiếng pháp

chứ?). Anh ngẩng đầu lên nhìn em, thấy em thật khêu gợi với nụ cười tươi, đôi mắt rất lẳng, và nhất là em đã cúi người xuống phía anh để nói chuyện và đã phơi bày ra cả một bộ ngực đầy ắp làm anh mê mẩn cả người. Anh vừa nhìn chỗ ấy vừa gật đầu nói khiêm nhường "Oui, un peu!" (Vâng, anh nói được một chút). Em nghe giọng anh nói em biết ngay anh cũng là dân trường Pháp nên em cười và nói " Oh, c'est pas vrai hein! Tu ne parles pas un peu! Et ton accent alors? Çà me dit quelque chose!" (Ồ Không phải đâu, anh không nói một chút đâu. Nghe giọng anh em biết liền à!) Anh khen em thông minh, em sướng và cười toét miệng, trông dễ thương vô cùng. Hai đứa ngồi nói chuyện rất lâu, em đi lấy thức ăn bắt anh ăn, nói rằng anh sẽ say nếu anh chỉ uống, và em khuyên anh thôi không uống nữa vì em nói em đã đếm số chai và anh đã uống như thế đủ rồi. Em nói em đang học BS về Social Work và hai năm nữa, sau khi tốt nghiệp, em sẽ xin làm việc cho tiểu bang, giúp những người Lào tị nạn đang gặp rất nhiều khó khăn hòa đồng vào xã hội Mỹ. Anh nể em vì em có chí, em cam đảm, sang đất Mỹ mà còn chịu khó đi học. Anh nói:

- Anh phục em lắm! em làm một chuyện phi thường!

Em cười, ôi nụ cười tươi, lẳng ơi là lẳng! Em nói:

- Em làm gì mà anh nói thế?

Nhưng anh biết trong bụng em cũng thấy thích được anh khen. Đàn bà ai không khoái được khen, ngay cả khi họ biết đó chỉ là lời khen miệng. Anh trả lời:

- Em hy sinh cho người khác, em mang hạnh phúc lại cho người ta, em làm người ta bớt khổ, vậy em là một nữ thần!

Em lại cười, em lại sung sướng:

- Cám ơn anh! Anh nói thế vì anh thương em!

Em thấy em nói hổ nên em đỏ mặt, trông em càng xinh hơn. Anh liền lợi dụng thời cơ tấn công em. Anh đang cô đơn, đang thèm một người đàn bà.

- Thì tại em đẹp! Anh thấy thương em rồi đó! Em có cho anh thương em không?
- Em không biết nữa!

Thật là một câu trả lời khôn ngoan. Em muốn nói có, nhưng nói sao được? Em vừa mới quen anh hơn nửa tiếng đồng hồ, và em còn chưa biết anh là ai, trước làm gì, có gia đình chưa. Anh nói:

- Anh quên chưa tự giới thiệu. Tên anh là Hoàng, anh mới từ Việt Nam đến hai tháng nay. Còn em, anh biết em là người Lào, nhưng em tên gì? Em sang Mỹ được bao lâu rồi?
- Tên em là Bình Chấn, em sang đây đã hơn hai năm rồi. Thế anh sang đây với ai?

Lại một câu hỏi khôn ngoan. Em muốn biết anh đã có vợ con chưa nhưng đâu có hỏi thẳng như thế được?

- Anh đi một mình, Anh đi bằng Căm Bốt nên nguy hiểm lắm, không mang gia đình theo được.
- Thế vợ con anh đâu?
- Ở lại Saigon. Còn em, em qua đây với ai?
- Em đi với con em, nó sáu tuổi. Chồng em còn ở Vientiane, chồng em là bác sĩ làm việc cho chính phủ Lào.

À ra thế, em cũng như anh, cô đơn và buồn. Chẳng vì thế mà em ngồi đó nhìn anh uống bia hút thuốc. Tại sao em lại để ý đến anh? Anh nói:

- Bây giờ em biết anh là ai rồi, em có cho anh thương em không?
- Cái đó còn tùy.
- Tùy cái gì?
- Tùy thuộc vào tính nết của anh, em phải xem anh có dễ thương không.
- Tất nhiên là anh dễ thương rồi, ít ra là đối với em.
- Để rồi xem sao?
- Em không tin anh ư?
- Em không biết. Em không chắc.

Qua mấy câu đối đáp, anh thấy em cũng không vừa. Em cứ vừa nói vừa cười chúm chím làm anh ngây ngất. Anh muốn tấn công em:

- Như thế bao giờ anh gặp lại em?
- Khi nào anh muốn, anh cho em biết. Nếu em rảnh hai đứa mình đi chơi.
- Cuối tuần thì em rảnh chứ gì?
- Không hẳn là thế. Em còn con gái em. Em phải tìm được ai trông nó thì mới đi được. Và lại đôi khi em bận họp với cộng đồng của em.
- À ra thế. Vậy em cho anh số điện thoại đi. Anh sẽ gọi em.

Em cho anh số điện thoại và anh ghi vào cuốn sổ nhỏ mà anh luôn mang theo trong người. Và bỗng nhớ ra cái số ăn mày của anh, anh đâu đã có xe mà đòi đi chơi với em, anh nói:

- Nhưng mà Bình Chấn à, anh không có xe.
- Không sao, em sẽ đến đón anh.
- Em dễ thương quá! Đêm nay anh sẽ không ngủ được và sẽ nằm nghĩ đến em...
- Ồ! Anh đừng nói quá. Em không tin đâu.

Hai đứa ngồi nói chuyện trên trời dưới biển cho đến khi mọi người ra về gần hết. Những người Lào và cả nhiều người Việt, ai về cũng chào Bình Chấn, điều này cho anh biết rằng em rất được mến chuộng trong cộng đồng. Cho đến lúc ấy, Liêm vẫn chưa tới đưa anh về nhà như anh ta đã hứa. Ở ngoài trời rất lạnh và anh lại không biết đường xe buýt về nhà. Hỏi thăm thì cũng ra thôi, nhưng anh ngại quá vì đã chín giờ đêm. Đang bối rối, chưa biết phải làm sao, thì em hỏi:

- Anh Liêm đưa anh về phải không?
- Phải, nhưng anh không thấy hắn đâu. Anh không biết phải làm sao bây giờ.
- Anh đừng lo! Nếu anh ấy không đến, em đưa anh về. Anh ở đâu?
- Merrick. Không biết có phiền em không?

- Merrick thì không xa lắm. Em đi được.

Thế là tối hôm ấy em đưa anh về. Hai bên xa lộ những tuyết là tuyết, trắng xoá như trong những bức tranh vẽ vào mùa Giáng Sinh, thật là một quang cảnh thần tiên nhất là dưới hàng ngàn đèn pha của những chiếc xe. Ánh sáng phản chiếu trên tuyết thật kỳ ảo, thật đẹp mắt. Anh vẫn còn lâng lâng say, và trong chiếc xe nhỏ nhưng ấm cúng của Bình Chấn, anh thềm được gần gũi em, thềm được ôm em hôn em quá chừng mà không biết làm sao. Anh cứ nhìn em chăm chăm, em cứ giả vờ mãi lái xe nên không biết, mãi khi về đến nhà anh, em mới quay sang nhìn anh mỉm cười nói:

- Anh về đến nhà rồi nhé. Chúc anh ngủ ngon và có nhiều mộng đẹp.

Anh nhào người về phía Bình Chấn, nắm cánh tay em kéo lại đòi hôn. Em duỗi ra nói:

- Coi nào. Coi nào. Anh đừng làm thế thì mới còn gặp em.
- Cho anh hôn em trên má vậy. Anh thềm hôn trên má em!
- Không được! anh đi về đi ngủ đi. Em cũng phải về, con em nó chờ.

Nghe thế anh đành ra khỏi xe. Anh cám ơn Bình Chấn, em lái xe ra đi, anh còn đứng đó một lúc nhìn chiếc xe biến mất trong bóng tối của ban đêm....

Trích "Sống Nửa Đời Người Trên Đất Mỹ"